

[Rytter.]

virkende Kraft til den 29. August 1943. Det er den Dag, der for os her i Danmark staar som den afgørende. Paa den Dag mistede vi den Indflydelse, som Landets Konge og Landets Regering havde haft, vi mistede det Værn, som laa i, at vor Hær og Flaade stod til vor Disposition. Hær og Flaade blev taget af Tyskerne, ja, heldigvis blev ikke hele Flaaden taget, en stor Del sørgede selv for, at den ikke faldt i Tyskernes Hænder, og det hilste vi alle sammen her i Landet med Tilfredshed —, og saaledes stod vi altsaa den 29. August. Der er for mig et yderligere Argument, som ikke er blevet fremdraget tilstrækkeligt, det er det, at hvis vi havde holdt paa den 29. August 1943 som Skæringsdag, saa vilde der ikke engang blive Tale om tilbagevirkende Kraft, saa vilde jeg kalde det en Udformning af Haager-Konventionen. Naar man læser Haager-Konventionen af 18. Oktober 1907, som er stadfæstet her i Landet den 20. Januar 1910, igennem, ser man, at denne Konvention forbyder en hel Mængde, og de ærede Medlemmer maa ikke blive alt for forbavsedede, naar jeg nævner, hvad der er forbudt. Det vil heraf fremgaa, at Tyskerne ikke har overholdt Konventionens Bestemmelser, som ikke blot gælder for de besættende Myndigheder, men ogsaa for frivillige Korps, ligesom den gælder baade for Kombattanter og for Ikke-Kombattanter. I Art. 25 staar, at Boligen skal respekteres, i Art. 43, at man skal sikre den offentlige Orden og respektere de i Landet gældende Love, i Art. 46, at Personernes Liv og private Ejendomme skal beskyttes saavel som religiøs Overbevisning, og at privat Ejendom ikke kan konfiskeres, i Art. 47, at Plyndring er forbudt, i Art. 50, at kollektiv Straf er forbudt, i Art. 56, at kommunale Ejendomme og specielt Bygninger, der bruges til Undervisning, ikke maa tages i Brug af Besættelsesmyndighederne. Og saa er der det vigtigste, som staar i Indledningen — den er ogsaa underskrevet af Tyskland —, at de Regler, Konventionen indeholder, selvfølgelig ikke kan være udtømmende, men maa suppleres efter de til enhver Tid gældende Folkeretsgrundsætninger, overensstemmende med Humanitetens Love og overensstemmende med den offentlige Menings Krav. Man vil altsaa se, at Haager-Konventionen ligefrem lovfæster den offentlige Menings Krav med Hensyn til, hvilke Handlinger der bør være forbudt. Følgelig maa vi ogsaa her i Rigsdagen have Lov til at give tiltrængte supplerende Regler for det, som ikke er omhandlet i Haager-Konventionen.

Det forekommer mig derfor, at det at gaa tilbage til den 29. August 1943 er noget saa selvfølgeligt, at man oven i Købet kan strides om, hvorvidt der overhovedet her ved er Tale om egentlig tilbagevirkende Kraft. Spørgsmaalet er: Kan vi blive staaende ved den 29. August 1943? Efter min Mening ikke, fordi der saa er Forbrydelser, som vi ikke kan ramme, og som nødvendigvis maa rammes. Derfor maa vi gaa tilbage til Tiden før den 29. August, og det er givet, at saa har vi ingen anden Dato end den 9. April 1940, og jeg for mit Vedkommende ser heller ikke nogen Grund til, at vi ikke skulde gaa saa langt tilbage, naar Talen er om Handlinger, hvis Strafbarhed allerede var statueret i den tidligere Lovgivning. Vedkommende Forbryder kan ikke komme og sige: ja, men der var fastsat den og den Straf, og derfor kan jeg ikke nu idømmes en højere Straf. De Straffe, der er fastsat, er nemlig ikke fastsat af Hensyn til Forbryderne; de er fastsat af Hensyn til Samfundet, og følgelig maa Samfundet ogsaa have Lov til at ændre dem, naar Forholdene gør det nødvendigt. Og det har Forholdene gjort her.

Jeg har derfor ikke noget at indvende imod at lade den tilbagevirkende Kraft strække sig ud over den 29. August 1943 tilbage til den 9. April 1940, for saa vidt angaar de allerede strafbare Handlinger. Derimod er jeg noget betænkelig ved at fastsætte tilbagevirkende Kraft med Hensyn til Handlinger, der ikke tidligere var strafbare, Handlinger, hvorom Befolkningen maatte tro, at man var straffri, naar man foretog dem. Det er selvfølgelig ikke af Hensyn til de Folk, som kom til at gøre sig skyldige i noget, som vi nu fordømmer, men det er af Hensyn til den danske Befolkning i dens Helhed, for at den kan stole paa, at naar man holder sig de og de Regler efterrettelig, er man paa den sikre Side og risikerer ikke senere at blive draget til Ansvar. Derfor er jeg noget betænkelig ved nu at erklære Handlinger for strafbare, som ikke tidligere var det; jeg skal senere komme tilbage til de Paragraffer, dette vedrører.

Det var altsaa det ene Hovedspørgsmaal: Lovens tilbagevirkende Kraft. Det næste Hovedspørgsmaal er Dødsstraffen. Det ærede Medlem Hr. Steincke har været inde paa det, og man har været meget inde paa det i Folketinget. Jeg skal kort angive mit Standpunkt; her kan man ikke tale om Partistandpunkt, det har været et Samvittighedsspørgsmaal, og det vil det altid vedblive at være. Jeg var en ivrig